

[Bouet.]

let for stigningerne svinger fra 184,9 ned til 54,1, hvilket sidste tal gælder personer ude af erhverv, medens tjenestemændene ligger på 66,3 pct.s stigning.

Disse tal viser ganske tydeligt, at hele tjenestemandstanden i denne årrække er blevet fuldstændig deklasseret. I mange tjenestemandshjem er der med de lønninger, tjenestemændene nu har, smalhans til huse, og sygdom hos hustru eller børn, og hvad der ellers kan støde til, kan let blive til en katastrofe for disse tjenestemandshjem.

De økonomiske vanskeligheder illustreres også tydeligt gennem nogle tal fra Stats-tjenestemændenes Låneforening, der repræsenterer tjenestemænd fra 36 organisationer, både for guldsnore og for sølvsnore. I 1946 androg udlånene 2,1 mill. kr., i 1947 3,5 mill. kr., og i år anslås udlånene at ville komme op på et beløb af ca. 5 mill. kr. Samlet repræsenterer de lån, foreningen for tiden har løbende, 11 mill. kr., fordelt på 6 000 tjenestemænd. Jeg er derfor ikke sikker på, at selv de grupper, hvis lønninger ministeren nu mener er på højde med lønningerne for de tilsvarende arbejdere i det private erhvervsliv, vil føle sig helt overbevist om, at de nu er på den rigtige side økonomisk set.

Ministeren fremhævede bl. a. den fordel, som pensionen er for tjenestemændene, og det er naturligvis rigtigt, at den betyder en betryggelse, men når man sammenligner med f. eks. aldersrentenyderne, må man ikke glemme, at tjenestemændene i hele deres arbejdstid har betalt 5 pct. af deres løn til pensionen, at de har måttet betale skat og stadig må betale skat af den præmie . . . Det kan ikke nytte, den højtærede minister smækker med munden (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Nej, det gjorde jeg skam ikke, det var med fingrene!). Ja, munden gik også! (*Finansministeren*: Det beklager jeg meget!). Altså, de har måttet betale skat af deres præmie samtidig med, at de gennem deres skat har måttet betale til den nuværende aldersrenteordning; det må man ikke glemme, når man drager en sammenligning her.

Men skulle det virkelig lykkes den højtærede minister at berolige de grupper, der efter ministerens mening er på den rigtige side, så kan han være overbevist om, at hele mellemklassen og de højere tjenestemænd vil føle dette lovforslag som en deklassering, en yderligere deklassering i forhold til det, der fandt sted ved lønningssloven af 1946. Af regeringens handlinger og af den ærede socialdemokratiske ordførers (Alfred Kristen-

sen) udtalelser fremgår, at det er den politik, man fremtidig fra regeringens og socialdemokratiets side vil følge. Om det nu er en klog politik i det lange løb, stiller jeg mig meget tvivlende overfor. Mennesker, som føler, at deres arbejde stadig vurderes ringere, får ikke den arbejdsglæde, som gerne skulle være til stede, og dette kan resultere i, at man ikke får de bedst kvalificerede til at søge ind i statens og kommunernes tjeneste. Jeg har selv i min gerning bragt dette i erfaring, idet dygtige arbejdere, som oven i købet havde flere eksaminer, der kvalificerede dem til at avancere op i overordnede stillinger, ikke ville tage disse stillinger, fordi de, som de sagde, ikke ville gå ned i løn eller efter nogle år måske kun lige opnå, hvad de kunne opnå som arbejdere; de ville ikke påtage sig det ansvar, som dermed fulgte, de ville hellere blive ved deres arbejde, hvor de kun havde det personlige ansvar for det, de udførte.

Derfor tror jeg, man skal være noget varsom med hele denne udvikling. Det har da også vist sig i de senere år, at højt stillede og dygtige embedsmænd forlader statens tjeneste, når de kan få en bedre stilling i det private erhvervsliv. Mit partis stilling har derfor været den, at tillægget skulle gives som et ensartet procenttillæg til alle lønklasser, men det har ikke været muligt at trænge igennem med dette forslag i denne omgang; og da det foreliggende forslag dog giver tjenestemændene noget — omend jeg føler mig overbevist om, at der bliver ikke noget til lammesteg, selv med den forhøjelse de får nu —, vil vi fra vor side naturligvis stemme for forslaget, idet det dog giver tjenestemændene en forbedring, selvom skatten jo også vil reducere de beløb, tjenestemændene får nu.

Jeg beklager, at det ikke er lykkedes i folketinget at give pensionisterne de 20 pct. mere, som der synes — det ligger lidt dunkelt — at have været et flertal for, men jeg synes også, at selv den varmeste tilhænger af dette forslag må være blevet skræmt i et musehul af den voldsomme modstand fra den ellers efter min opfattelse så venuesæle finansminister mod at komme pensionisterne yderligere til hjælp, således som foreslået.

Disse ældre mennesker, som har arbejdet i en lang årrække i det offentlige tjeneste og er forblevet i den — skønt de måske kunne have opnået højere indtægt i det private liv —, netop fordi der var sikret dem en pension, som de havde regnet med ville give dem en sådan indtægt i deres alderdom, at de kunne føre en tilværelse, som stod i forhold til den, de havde, da de var aktive; de oplever nu,